DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

9. december 2003 *

I sag C-224/03,

Den Italienske Republik, ved I.V. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af M. Fiorilli, avvocato dello Stato, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen For De Europæiske Fællesskaber ved L. Pignataro og A. Whelan, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om, at Domstolen statuerer, at Kommissionen For De Europæiske Fællesskabers beføjelser og kompetence i henhold til artikel 97 KS, på de områder, som i henhold til EKSF-traktaten var tildelt Den Høje Myndighed, ophørte med at eksistere den 24. juli 2002 med den følge, at enhver

* Processprog: italiensk.

foranstaltning, som blev eller vil blive vedtaget af denne myndighed i de nævnte områder, som ikke har været genstand for en ny aftale mellem de kontraherende stater, skal betragtes som ugyldig og uden retsvirkning.

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues, og dommerne F. Macken og K. Lenaerts (refererende dommer),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitssekretær: R. Grass, og

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. maj 2003 har Den Italienske Republik nedlagt påstand om, at Domstolen statuerer, at Kommissionen For De Europæiske Fællesskabers beføjelser og kompetence i henhold til

artikel 97 KS, på de områder, som i henhold til EKSF-traktaten var tildelt Den Høje Myndighed, ophørte med at eksistere den 24. juli 2002 med den følge, at enhver foranstaltning, som blev eller vil blive vedtaget af denne myndighed i de nævnte områder, som ikke har været genstand for en ny aftale mellem de kontraherende stater, skal betragtes som ugyldig og uden retsvirkning.

Den juridiske baggrund

2 I henhold til dens artikel 97 udløb EKSF-traktaten den 23. juli 2002.

3 Den 18. juni 2002 vedtog Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en meddelelse om visse aspekter ved behandlingen af konkurrencesager efter EKSF-traktatens udløb (EFT C 152, s. 5, herefter »meddelelsen«).

4 I punkt 1 i meddelelsen redegjorde Kommissionen for, at udløbet af EKSF-traktaten den 23. juli 2002 »betyder principielt, at fra den 24. juli 2002 er sektorer, der tidligere var omfattet af EKSF-traktaten og af de procedureregler og andre regler, der er afledt af EKSF-traktaten, omfattet af EF-traktaten og af de procedureregler og andre regler, der er afledt af EF-traktaten«.

5 I punkt 2 i meddelelsen er det præciseret, at formålet med denne er:

» — at give de økonomiske aktører og de medlemsstater, der berøres af EKSF-traktaten og de afledte EKSF-regler, en kort oversigt over de vigtigste ændringer i relation til de gældende materielle regler og procedureregler som følge af overgangen til EF-reglerne [...]

— at redegøre for, hvordan Kommissionen vil behandle særlige problemer i forbindelse med overgangen fra EKSF-reglerne til EF-reglerne på kartelområdet og misbrug af dominerende stilling [...], inden for fusionskontrol [...], og statsstøttekontrol [...]«

6 Punkt 31 i meddelelsen, som står i det afsnit, som vedrører de specifikke problemer, som overgangen fra EKSF-ordningen til EF-ordningen stiller, har følgende ordlyd:

»Hvis Kommissionen, når den anvender Fællesskabets konkurrenceregler på aftaler, påviser en overtrædelse på et område, der er omfattet af EKSF-traktaten, vil de materielle regler, der finder anvendelse, uanset tidspunktet, være de gældende regler på det tidspunkt, hvor de forhold, der indebærer overtrædelse, fandt sted. Hvad proceduren angår er det under alle omstændigheder EF-reglerne, der finder anvendelse efter EKSF-traktatens udløb [...]«

Retsforhandlinger

7 Den Italienske Republik har anlagt dette søgsmål ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. maj 2003.

8 Ved særskilt processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. juli 2003 har Kommissionen påstået sagen afvist i henhold til artikel 91, stk. 1, i Domstolens procesreglement. Den Italienske Republik indgav sine bemærkninger vedrørende denne påstand den 9. oktober 2003.

Parternes påstande

9 Den Italienske Republik har nedlagt påstand om, at Domstolen statuerer, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beføjelser og kompetence i henhold til artikel 97 KS, på de områder, som i henhold til EKSF-traktaten var tildelt Den Høje Myndighed, ophørte med at eksistere den 24. juli 2002 med den følge, at enhver foranstaltning, som blev eller vil blive vedtaget af denne myndighed i de nævnte områder, som ikke har været genstand for en ny aftale mellem de kontraherende stater, skal betragtes som ugyldig og uden retsvirkning.

10 Kommissionen har i sin formalitetsindsigelse nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

11 I sine bemærkninger vedrørende afvisningspåstanden har Den Italienske Republik nedlagt påstand om frifindelse.

Formaliteten

12 Kommissionen har gjort gældende, at sagen åbenbart må afvises.

13 Til støtte herfor har Kommissionen gjort gældende, at Den Italienske Republik har anmodet Domstolen om at træffe en konstaterende afgørelse, selv om Domstolen kun har en sådan kompetence i de hypotetiske, og for denne sag uvedkommende tilfælde omhandlet i artiklerne 226 EF-228 EF, 238 EF samt 239 EF.

14 Under henvisning til artikel 230 EF har Kommissionen gjort gældende, at denne bestemmelse ikke tillader Domstolen at afsige domme, der udelukkende er af konstaterede karakter. Kommissionen har tilføjet, at i henhold til retspraksis omfatter Domstolens kompetence i medfør af artikel 230 EF hverken en mulighed for denne til at afgive udtalelser (jf. i denne retning Rettens kendelse afsagt den 10.2.1994, sag T-468/93, Frinil mod Kommissionen, Sml. II, s. 33, præmis 36 og 37) eller til at udstede forbud over for en fællesskabsinstitution (jf. f.eks. Domstolens kendelse af 26.10.1995, forenede sager C-199/94 P og C-200/94 P, Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, Sml. I, s. 3709, præmis 24, og Domstolens dom af 8.7.1999, sag C-5/93 P, DSM mod Kommissionen, Sml. I, s. 4695, præmis 36).

15 Den Italienske Republik har hertil bemærket, at Kommissionen efter meddelelsen vedtog beslutning K(2002) 5087 endelig udg., af 17.12.2002, om en procedure om anvendelse af artikel 65 KS (COMP/37.956 — armeringsstål), i hvilken den fastslog, at italienske jernvirksomheder deltog i karteller i strid med artikel 65 KS og pålagde disse en samlet bøde på 85 mio. EUR. Regeringen har gjort gældende, at i mangel af en aftale mellem de kontraherende stater i EKSF-traktaten om overgangen fra EKSF-ordningen til EF-ordningen på konkurrencebeskyttelsesområdet, udgør en sådan beslutning magtfordrejning fra Kommissionens side.

16 Regeringen har i denne henseende insisteret på Domstolens kompetence til i medlemsstaternes interesse i Fællesskabets gode funktion at overvåge, at Kommissionen ikke overskrider de beføjelser, den har fået tillagt. Regeringen

har gjort gældende, at Kommissionen i den foreliggende sag først gav udtryk for sine hensigter i meddelelsen, og dernæst omsatte disse i praksis gennem beslutninger, som på den ene side viser, at Kommissionen har tillagt sig en beføjelse uden forudgående aftale mellem medlemsstaterne, og som på den anden side har en betydning for de ramte selskabers interesser.

17 Regeringen har gjort gældende, at over for en sådan magtfordrejning er den eneste mulighed, som den berørte medlemsstat har, at afslå at påføre den nødvendige fuldbyrdelsespåtegning i henhold til artikel 256 EF, til fuldbyrdelse af en beslutning fra Kommissionen om fysiske personers eller selskabers forpligtelse til at betale en pengeydelse. Regeringen har tilføjet, at en sådan afvisning imidlertid har udsat den for et søgsmål fra Kommissionen om overtrædelse af den forpligtelse, der er fastsat i artikel 256 EF, hvilket ifølge regeringen har rejst spørgsmålet om rækkevidden af domstolskontrollen med sådanne afslag.

18 Regeringen har videre understreget, at den i den foreliggende sag ikke ønsker at opnå annullationen af individuelle beslutninger på grund af inkompetence, men at få løst en kompetencekonflikt af forfatningsretlig karakter. Regeringen har gjort gældende, at den eneste måde med henblik herpå består i at bestride Kommissionens påstand om, at den inden for EKSF-traktaten har en kompetence, som den ikke er tillagt i henhold til den nævnte traktat. Regeringen understreger i denne henseende, at meddelelsen på det formelle plan kun er en hensigtstilkendegivelse og således ikke udgør magtfordrejning, og at de individuelle beslutninger er forbundet med konkrete sager og ikke kan bestrides af en medlemsstat, som er garant for almen interesse.

19 I henhold til artikel 92, stk. 1, i procesreglementet kan Domstolen, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, efter at have hørt generaladvokaten, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

20 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at Den Italienske Republik med sin stævning ønsker, at Domstolen skal afsige en dom, hvori den deklaratorisk konstaterer, at Kommissionen fra den 24. juli 2002 ikke har haft kompetence til at træffe foranstaltninger i henhold til EKSF-traktaten på de områder, som ikke har været genstand for en ny aftale mellem de kontraherende stater i denne traktat, der midlertidigt forlænger denne traktats anvendelsesperiode for at regulere overgangen fra EKSF-ordningen til EF-ordningen. Som det også klart fremgår af dens indlæg vedrørende afvisningspåstanden, udelukker den italienske regering selv, at dens stævning kan tolkes som et krav om annullation af meddelelsen og de individuelle beslutninger, som Kommissionen vedtog efter den 23. juli 2002 i henhold til EKSF-traktaten, såsom den beslutning, som er nævnt i præmis 15 ovenfor.

21 En sådan stævning er dog ikke omfattet af nogen af de søgsmålskategorier, som falder ind under Domstolens kompetence.

22 Det følger heraf, at Domstolen åbenbart ikke har kompetence til at behandle den sag, som Den Italienske Republik har anlagt, og at denne sag derfor må afvises.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Den Italienske Republik har tabt sagen, bør den betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg 9. december 2003.

R. Grass

Justitssekretær

J.N. Cunha Rodrigues

Formand for Fjerde Afdeling